

Stephan Randahl

LUCA

og de fem gravkamre

KRABAT

ITALIEN

● Rom

● Salerno

Busento

Mendicino

Cosenza

Stephan Randahl

LUCA

og de fem gravkamre

DØDSRUTEN

”Dødsruten, knoglekapellet, skeletter og døde romere,” udbød 11-årige Luca. Han smed den turistbrochure, han havde snuppet i lufthavnen, på bordet. ”Det bliver så cool.”

”Er du nu sikker på, at det er en god idé?” spurgte Lucas fire år ældre storesøster Sara.

”Du syntes da, det lød spændende, da Luca foreslog en tur til Rom?” mindede deres mor hende om.

”Jeg sagde ikke ja for at glo på døde romere,” svarede Sara. ”Du lovede, at vi skulle shoppe.”

”Vi skal nok nå det hele,” svarede mor. ”Hvornår ville Marius møde os?”

Luca kiggede på sin mobil. ”Om en halv times tid.” De stod på en af Roms store og mest berømte pladser. Luca kiggede ind ad en åben grøn port.

Duften af friskbagt pizza var ikke til at tage fejl af. Han lagde kærligt armen om mor. ”Måske kan vi spise frokost her, mens vi venter?”

Mor nikkede.

En tjener vinkede efter Luca.

”Una pizza margherita per favore,” bestilte Luca efter at have taget et hurtigt kig på menukortet.

Ti minutter senere var tjeneren tilbage. Elegant svingede han en dampende varm pizza lige forbi Lucas næse og satte den på bordet foran ham. Luca lænede sig frem og snusede ind. ”Nice.”

”Dit pandehår,” grinte Sara. ”Du dypper det i pizza.”

Luca lavede et hurtigt kast med hovedet, så hans pandehår faldt på plads. Han trykkede prøvende på pizzaens kant. ”Prøv lige at se den her, mor.” Han tog forsigtigt en bid. ”Bedste pizza ever.” Hans øjne strålede.

Pludselig lød en høj, klar stemme lige bag dem. ”Ciao.”

Luca vendte sig. ”Marius!” Han rejste sig og gav Marius et kram.

”Goddag, Marius,” hilste mor. ”Og tak, fordi du vil

være guide for de to her i eftermiddag.”

Marius smilede. ”Selvfølgelig.” Han nikkede mod Sara og sendte hende et skævt smil. ”Ciao signorina.”

”Også ciao til dig,” mumlede Sara. Hun lænede sig ind mod Luca, proppede sine iPods i ørene og hviskede. ”Stadig lækker.”

Luca og Sara havde mødt Marius et par måneder tidligere, da de havde været på sommerferie hos deres græske farmor og farfar på Kreta.

Marius klappede Luca på skulderen og satte sig ved siden af ham. ”Nå. Er I klar til at udforske dødsriget under Rom?”

Mor kiggede på Marius. ”Jeg kunne forstå på din mail til Luca, at der er noget, du vil vise?”

”Ja,” svarede Marius begejstret. Han var mindst lige så historieinteressert som Luca. ”Min far og jeg har en idé om, hvor vi kan finde et gammelt krigsbytte, der forsvandt for omkring to tusinde år siden.” Han pegede ned mod jorden. ”Og skattejagten begynder lige her. Under jordens overflade.”

”Marius’ far er professor ved universitetet,” forklarede Luca.

”Ja, det har du nævnt,” smilede mor. Hun kiggede

på Marius. ”Hvornår regner I med at være tilbage ved hotellet?”

”Allersenest ved spisetid,” smilede Marius. ”Hvis det er i orden?”

”Naturligvis,” svarede mor.

Marius lagde sin ene arm om Luca. ”Klar til katakomberne?” Han kiggede spørgende på Sara.

”Hvad?” spurgte Sara og tog sine iPods ud igen.

”Katakomberne,” gentog Marius. “Er du klar? Vi starter nede ved Forum Romanum.”

Sara sukkede højlydt og rejste sig langsomt.

”Vil du hellere med mig tilbage til hotellet?” foreslog mor.

”Nej, nej,” svarede Sara. ”Nu vi er her, vil jeg også gerne se Rom. Bare vi også når at shoppe.”

”Den der har jeg hørt om i historie,” udbrød Luca begejstret, da de nåede ruinerne ved Forum Romanum. Han pegede ned ad en brostensbelagt vej. ”Er det ikke Via Appia den hedder? Roms ældste vej.”

”Den kaldes også for dødsruten,” supplerede Marius og smilede skævt til Sara. ”Den fortsætter helt ud til katakomberne.”

Luca skubbede til Sara. ”Underjordiske gravpladser, hvor de kristne i romertiden begravede deres døde.”

”Whatever,” smilede Sara skævt og trak på skuldrene.

”Vi skal den her vej,” fortsatte Marius og pegede ned ad den brostensbelagte vej.

”Men først,” sagde Sara. Hun trak en tube solcreme op af sin taske og viftede med den foran Luca.

”Arh,” udbrød Luca lettere irriteret. Han tog tuben ud af hånden på hende. ”Okay.”

”Du skal endelig ikke gøre det for min skyld,” fortsatte Sara. ”Mor bad mig bare minde dig om det.”

Luca kiggede misundeligt på sin søster. Hun var mørk i huden og pænt solbrændt, modsat ham selv, der altid var danskerbleg. ”Det er megasnyd.” Han smurte hurtigt et godt lag solcreme i ansigtet, på arme og ben, trak sin cap op af baglommen og satte den godt fast på hovedet. ”Kan vi så gå videre?”

Marius gik forrest og viste vej. Det meste af tiden måtte de zigzagge ind og ud mellem alle de biler, der holdt parkeret halvt oppe på fortovet.

Efter at have gået i en times tid nåede de et sted, hvor vejen delte sig.

”Hvor er her blevet stille,” bemærkede Sara.

”Hvilken vej skal vi?”

Marius pegede. ”Vi skal hen til kirken der.”

En hvidkalket kirke lå lidt tilbagetrukket fra vejen. Øverst sad et lille kors og glimtede op mod den skyfri, blå himmel.

”Blå og hvid. Som det græske flag,” udbrød Luca begejstret.

”Catacombe San Sebastiano,” afbrød Marius. ”Det er her, vi skal ned og møde de døde.”